

יעקב שרת / איש מאדים נעשה ונשמע

מתוך ביתו ההפוך ללמד את המערב כולו מה צריך לעשות ואיך צריך לעשות באיראן ובכל אתר-תורפה אחר בעולם. מה חבל, שחז"ל לא תיקנו את סיסמת, "נעשה ונשמע" לנעשה ונשותק". לפחות.

שמחה גדולה

פעם, כשהרוסים והסינים התכתשו על גדות נהר איסורי, רבתה השימחה באוהלי ישראל — יכה גוג את מגוג ויכה מגוג את גוג — ואז נוכל אנחנו לעשות ככל העולה על רוחנו. כידוע, שום דבר לא יצא מזה לעם ישראל. הסינים לא הפכו לחסידי אומות העולם, והרוסים ממשיכים לזיין את הסורים ואת אש"ף. אז עכשיו, כשהסורים מפתחים להם איזו מילחמת-אזרחים קטנה, שמחר עשויה אפילו להיות גדולה, אל נא תשישו יותר מדי על מאות הרוגים בכלל ועל היחלשות הצבא הסורי בפרט. ואתם יודעים למה? מפני שאם אסד יפול, ושליט אחר יקום בדמשק, הוא עלול לעשות יד אחת עם האמריקאים ולהושיט שתי ידיים לשלום איתנו, עם ישראל — ואיזה פרצוף אווילי יהיה לנו אז?

עניינים

כשהאיראנים מפרסמים מיסמכים אמריקאיים חסויים שנפלו לידיהם, ובהם פרטים מביכים על הביון הישראלי, מה עושים הישראלים? זועמים על האמריקאים שלא כללו במיסמך שלהם את העובדה, שהביון הישראלי הוא שהעניק לאמריקאים את נאום חרוש'צ'וב בוועידה העשרים. פויה!

הביצועיסט הישראלי המשויץ והמכוער * להעביר את איי"יוון לאוקיאנוס האטלנטי!

משלימים עימם והולכים, "איתם" יש להם דרכים שונות ומשונות להתקדם בבוזיהם, נועזים ושחצנים ככל שיהיו, לפעמים מקץ זמן רב.

ישראל, כמדינה שנולדה מוקפת אויבים מושבעים, שמה יתבה על הכוח. הכוח היה הכרחי, כמובן. אך מה שלא הובן דיו הוא שלכוח יש הגיון משלו. הכוח הוא מולך הבולע משאבים לאומיים ברעבתנות, ותמי, ובארץ דלה ביחוד, על חשבון ערכים אחרים לרבות המוח; הכוח מגדל מימסד אדיר ושחצן, שבאין בלמים קפדניים, או נכון יותר באין מוסרות בלימה קפדנית, הוא גובר על כל מימסד אחר במדינה וקובע הכפופות את המדיניות — במקום להיות מכשיר בידיה, הכוח מחייב הפגנת קיומו והוכחת עוצמתו במעשים, שתכופות אינם דרושים לגופם.

מדינות בעלות, "כושר נשימה" — מונח הטעון הגדרה, שאני מעדיף להתחמק ממנה בשלב זה — עשויות לבלות תקופות של שילטון-כוח ולצאת מהן בשלום, ואם לא לגמרי בשלום, כי אז לפחות לצאת כממות יותר. לפי כל הסימנים, ישראל הקטנה טרם מצאה את האיזון הבריא בין כוח ומוח, ובהשליכה יתבה שוב ושוב על הפעלת כוח היא מפגינה עיוורון לתהליכים המתרחשים סביבה ובתוכה, הדורשים מוח יותר מאי-פעם.

הניגוד הקוטבי שבין גישות הדובריים הישראלים והדובריים האמריקאיים בסרט, "פנורמה" הבריטי על איראן המחיש כל זאת בעליל. שלושת גיבורי ישראל — נמרודי, קמחי, לוברני — היו צמאי-פעולה וביצוע למען הפיכה באיראן לאלתר, שעה שהאמריקאים — קמור וסאליוון — תהו מה יהיה רגע אחד אחרי הפעלת הכוח להפיכה באיראן. ניגוד זה בין נעשה-תחילה-ונראה-כבר-מה יהיה, ובין נשמע-תחילה-מה יהיה-ואחר-כך-נעשה (או לא נעשה) הדגיש את המצב הנלעג — והמסוכן — שלתוכו נקלעה ישראל כחסידי הגישה הראשונה, שעה שכמדינה מאוימת הרבה יותר מאשר ארצות-הברית היה ראוי לה דווקא לנקוט בגישה השנייה (זו של מוח תחילה).

היה אפשר לחשוב, כי מצבה הלא-מזהיר משום בחינה של ישראל — בדידותה הגוברת והולכת, איבודתה את כל בעלות-הברית המפוקפקות שלה בארצות ה, "פריפריה" אחת-אחת עד תום, הלך-חיים המתבקשים ממילחמת 1973, התלות הגוברת בארצות-הברית — יגרום לה להשתחרר מפולחן אליל הכוח, מן האשליה שבכוחה לתקוע שלקלות בגלגלי ההיסטוריה כל אימת שמתחשק לה. לא, זה לא קרה.

וכך הגענו למצב הבזוי, שבו תחת שמוחוראנו יבלום את כוחנו, נבלם עלינו האמריקאים למודי-הנסיון, שטרם שכחו שברית החמור של הביצועים שלהם בזירות וייטנאם ואיראן. מה שלא מפריע לביצועיסט הישראלי המשויץ המכוער להמשיך

(המשך מעמוד 53)

בגדים והתנהגה אלי כמו אמא שלי. "כשגמר החופש הגדול, הייתי צריכה לחזור הביתה. שאלו אותי אם אני רוצה להישאר, והסכמתי מהתחלה, כי אני מרגישה פה מאוד טוב. אני מאוד אוהבת את הבית ואת יואב. כמובן שהייתי צריכה לשאול את אמא שלי. היא הסכימה, כי היא הבינה שזה המקום הכי טוב בשבילי. אני ואמא שלי מאוד קשורות. היא מבקרת אותי ואני נוסעת לבקר אותה, וכל יום אני מקשרת אליה בטלפון. "סמי ואנט הם כמו אבא ואמא שלי. אני לומדת צרפתית כי כש" המישפחה באה לפה, אני צריכה לדבר איתם והם לא יודעים עברית. אנט עוזרת לי בשיעורים ואני מרגישה פה נהדר. "אני לא מרגישה שכאילו ויתרתי על אמא שלי. אני עדיין הילדה של אמא שלי. אח שלי, יגאל, קצת מקנא שיש לי יותר דברים מאשר לו, אבל אני נותנת לו המון מתנות. אנט כל הזמן קונה לו מתנות ואני נותנת לו, אז הוא נרגע.

"הכי טוב

בעולם"

מה היה אם לא היו אמא-צ'ים אותי? הייתי נשארת עם אמא וממשיכה לגור בדורה. למזלי קרה מה שקרה ואני פה. ויש לי פה דברים שאמא שלי לא יכולה לתת לי. חוץ מזה שנות-נים לי אהבה והכל. "בבית-הספר הילדים לא הבינו בהתחלה איך הגעתי לסביון. כל פעם שאלו אותי מה הקשר שלי לפלאטו. עכשיו כולם יודעים וכולם רוצים לבוא אלי ולראות את הבית. "עשו לי בת-מיצוה בבית-הכנסת בסביון, ועוד מעט עושים לי מסיבת יום-הולדת. באים אלי חברים, ואני יוצאת עם יואב או לבד לשחק בסביון.

"אני מרגישה שיש לי פה יחס הכי טוב בעולם. אני אוהבת את ההרגשה שיש לי פה. למשל, כש" נסענו לצרפת, נתנו לנו להגיע למטוס במכונית מיוחדת וכולם חשבו שאני הילדה של פלאטו. הרגשתי נורא טוב, אבל הסברתי שאני הילדה השנייה, כמו שהם האבא והאמא השניים שלי.

"אני נרא אוהבת את המישפחה. אמא של אנט ואמא של פלאטו הן ממש כמו הסבתות שלי. תמיד מביאות לי מתנות. ממש כמו מישפחה.

"איך אני קוראת להם? אני רגילה שאמא שלי היתה קוראת לאנט מאדאם. לפלאטו אני לא אוהבת לקרוא פלאטו, כי רק אנשים זרים קוראים לו כך. אז אני קוראת לו מסייה סמי. כך זה הכי טוב. כשאני חושבת על מה שקרה לי, אני חושבת שקרה לי גס."

מרבה חדרים,

מרבה ילדים

מה היה העניין שקרה לה גס. הילדה הענייה מנתניה גרה בבית המיליונרים בסביון. כשנשאל פלאטו מה הן זכויותיה של מאיה בתור הירושת שלי, כבת מישפחה, הוא אומר: "הזכויות שלה הן אלה שייקבעו על ידי. אני אוהב אותה כאילו היתה בתי. יש לנו בבית 25 חדרים ואנחנו מתכוונים לאמץ ילד בן ארבע. בן למישפחה מרובת-ילדים משכונת התיקוה. הוא מצטרף אלינו בקרוב. יש לי תוכניות לאמץ ילדים נוספים. למה לא? אני אוהב ילדים. יש לי הרבה חדרים בבית, ואני יכול לתת להם תנאים טובים. אין לי תוכניות לנתק אותם ממשפחותיהם. רק לגדל אותם בתנאים מצוינים.

כשהוא נשאל אם יש לו ולאשתו תוכניות להביא ילדים משלהם לעולם, הוא משיב: "למה לא? גם משלנו, וגם משל אחרים."

המלחמה בג'אוגרפיה

עיתונאי בכיר מאוד, שהחלטת עצרת או"ם להחרים את ישראל, שכידוע אין לה שום ערך מעשי, הכאיבה לו משום-מה מאוד, גילה דרך מחוכמת מאוד לגמול לעום-כולו-ניגודו. הוא המליץ לפני קוראיו שלא לכלול את יוון ואייה במפת התיירות שלהם מכאן ואילך.

אני מוכרח להגיד, שהיגב זה אינו מתקבל על דעתי. מה, האו"ם החליט להחרים אותנו — ואנחנו נוסף על זה חרם משלנו, בהחרימנו את עצמנו מיוון ומאייה?

הרבה יותר פשוט וגם יעיל — מפני שלישראלי דל האמצעים איי יוון הם ג'עדן קרוב וזול כאחד — הוא להעביר את הדווקאנו ושאר איי הים האגאי לאוקיינוס האטלנטי, ולהציב תחתיהם את האיים הקנריים.